

HỒI THỨ BA MƯƠI LĂM MÃ PHU NHÂN XIN KỂ CHUYỆN XƯA

Tiêu Phong còn đang nghĩ ngợi bỗng thấy Đoàn Chính Thuần gọi:
- Minh ơi, lại đây! Lại gầy đây uống với tôi một chén rượu thành đôi thành lứa!

Mã phu nhân nũng nịu "hứ" một tiếng

Đoàn Chính Thuần lại nói :

- Sau khi mình cùng Mã Phó bang chúa thành hôn mà tôi còn đến thăm mình, thì sao tránh khỏi tiếng thị phi. Mã Phó bang chúa cũng là một bậc anh hùng hảo hán, có địa vị cao cả tại Cái Bang, nếu còn đên với mình, chẳng hoá ra tôi là... một kẻ tiểu nhân sao.

Nói rồi cười khà khà.

Mã phu nhân nói:

- Ai mượn "cái mặt ấy" đến đây săn sóc người ta, người ta lo "cái mặt ấy" chẳng hiểu có được yên lành không không? Việc lớn việc nhỏ có trong ấm ngoài êm không? có vô sự thì người ta mới yên lòng và cuộc đời mới có ý vị. Mình mình ở tận nước Đại Lý, tôi muốn biết tin tức mình để lăm đây hử?

Bà nói mỗi lúc một thấp giọng xuống.

Tiêu Phong tuy không nghe rõ nữa, nhưng ông biết toàn là những đoạn tình tứ lâm ly. Những ồn thót quyển rũ này khiến người ta nghe phải bản thân như kẻ mất hồn.

Tiêu Phong đã được biết hai người cùng Đoàn Chính Thuần già nhân ngài non vợ chồng là Tần Hồng Miên và Nguyễn Tinh Trúc, Tần Hồng Miên là người sắc sảo mặn mà lạnh chanh nóng nảy, còn Nguyễn Tinh Trúc thì mỹ miều uyển chuyển. Bây giờ ông thấy Mã phu nhân đây lại khéo ồn thót hơn, dáng điệu nhu mì đến cực điểm. Mà người một vẽ phong lưu khác nhau.

Đoàn Chính Thuần nghe Mã phu nhân nói bấy nhiêu lời mà mà mê mẩn tâm thần, đưa tay ra kéo bà lại gần rồi ôm vào lòng.

Mã phu nhân "hứ" một tiếng đưa tay ra đẩy, giả vờ chống cự gọi là..."Phận làm gái."

Tiêu Phong chau mày không muốn nhìn hai người giở trò bi ối khó coi nữa, chợt nghe có tiếng người bước mạnh, trên đất đầy tuyết rơi mà cũng vang lên tiếng động nhỏ.

Ông lẩm bẩm:

- Thôi hồng bát! Bà này nổi cơn tan bành lên rồi! Họ làm hư việc lớn của mình mất.

Tiêu Phong lặng mình đi như gió, lẹ làng đến sau bốn người đàn bà, ông điềm trúng huyệt trên lưng cả bốn.

Mấy người đều chưa biết là thủ đoạn của ai thì người đã không nhúc nhích được nữa.

Phen này Tiêu Phong điềm vào á huyệt bọn này, khiến họ không lên tiếng được.

Tần Hồng Miên cùng Nguyễn Tinh Trúc nghe tình lang mình cùng một người đàn bà thủ thủ với nhau "mình mình tôi tôi" thì lửa bùng lên, cơn ghen sôi nổi, nhưng người nằm lẩn dưới đất, lưỡi cứng đơ.

Tiêu Phong lại dòm qua khe cửa sổ thấy Mã phu nhân đang ngồi bên cạnh Đoàn Chính Thuần, đầu gục vào vai y. Toàn thân bà ta như bị mềm nhũn, không chống chọi được nữa.

Bồng thấy bà ta trách:

- Lang quân tôi bị người ám hại, chắc mình cũng biết sao mình không thềm vác mặt đến thăm tôi xem sao? Lang quân ôi, mình còn ty hiềm điều gì nữa?

Đoàn Chính Thuần cười nói:

- Tôi chả đến là gì đây? Tôi đi suốt ngày đêm, ngựa dừng vó, từ Đại lý qua đây lòng những thấp thỏm chỉ thẹn một bước.

Mã phu nhân hỏi:

- Đến chậm thì làm sao mà mình phải sợ?

Đoàn Chính Thuần đáp:

- Tôi sợ mình không chịu được cảnh chặn đờn gói chiếc tịch mịch, đi lấy người khác thì cái công tôi xông pha từ Đại lý đường xa muôn dặm thực là ưỡng. Mỗi tương tư canh cách trong mười năm trời đành buông theo ngọn nước thủy triều.

Mã phu nhân tặc lưỡi nói:

- Ái chà! Mình khéo đặt đề nên lời bảo người ta lạnh đờn đi lấy người khác ư? Kỳ thực mình có nghĩ đến người ta không, thế mà miệng leo leo nói những gì tương tư hàng mười năm mà không biết ngưng miệng.

Đoàn Chính Thuần, hai tay ôm Mã phu nhân, cười nói:

- Tôi không nhớ mình thì làm sao lại bên ba từ nước Đại lý đến.

Mã phu nhân cười nói:

- Đoàn lang ơi! Được lắm, tôi tin mình nhớ tôi rồi, giờ đây mình xếp đặt cho tôi ra sao?

Đoàn Chính Thuần nói:

- Bây giờ hãy biết việc hiện tại, đừng vội nghĩ đến việc mai hậu. Mình để cho tôi ôm chặt lấy mình, xa cách nhau trong mười năm đối với mình nó nhẹ hay là nó nặng?

Nói xong lại ôm ghì lấy Mã phu nhân chặt hơn.

Mã phu nhân hỏi:

- Thế mình không chịu đưa tôi về Đại lý ư?

Đoàn Chính Thuần nhú cặp lông mày nói:

- Đại lý chả có phong cảnh nào đẹp để cho mình xem mình ngắm lại là vùng thấp nhiệt. Mình qua đó không phục thủy thổ chỉ ra mang bệnh vào thân.

Mã phu nhân thở dài hỏi:

- Mình lại nói dối tôi để mua vui chốc lát chứ gì?

Đoàn Chính Thuần cười:

- Sao lại bảo là mua vui chốc lát. Tôi phải cải chính đây là cuộc song hỉ chân chính của đội ta.

Mã phu nhân từ từ gỡ tay Đoàn Chính Thuần rót một chung rượu nói:

- Đoàn lang! Hãy uống thêm chung rượu này đi!

Đoàn Chính Thuần nói:

- Tôi chả uống nữa, uống thế là đủ rồi.

Mã phu nhân thở thè tiếng oanh:

- Không! Tôi không nghe đâu! Tôi muốn mình uống say mê kia!

Đoàn Chính Thuần hỏi:

- Say mê man để làm gì?

Vừa nói vừa đón lấy chung rượu uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Phong đứng ngoài cửa sổ nghe hai người nói chuyện phong nguyệt đã chán cả hai tai, lại thấy Đoàn Chính Thuần uống hết chung này lại chung khác ông thêm quá, nuốt nước miếng ừng ực.

Bỗng Đoàn Chính Thuần ngán dài ra chiều mỗi mệt, nằm trên giường.

Mã phu nhân nói:

- Đoàn lang! Tôi kể câu chuyện cũ cho mình nghe nha:

Tiêu Phong run lên, lấm bầm:

- Bà này kể chuyện cũ, không chừng phọt ra những điều đang dò la đây?

Đoàn Chính Thuần lại nói:

- Mình kể vào gối đầu mà kể cho tôi nghe nào!

Mã phu nhân ngáyt Đoàn Chính Thuần:

- Đoàn lang ơi! Mình có biết không? Lúc tôi còn nhỏ cơ cực lắm, muốn có bộ áo mới mà gia gia cùng má má cũng không có tiền may cho được. Tôi rất lấy làm buồn. Lúc nào tưởng tượng, cô nương nhà Trương gia ở giáp vách cứ hết năm chị ta lại mặc áo hoa mới, sao mình không được thế mới tức chứ.

Đoàn Chính Thuần nói:

- Lúc nhỏ tôi chắc mình đã xinh đẹp lắm! Một vị tiểu Muội như mình thì dù có mặc quần áo rách đến đâu chẳng nữa chẳng kém vẻ mỹ miều.

Mã phu nhân nói:

- Không! Tôi cứ muốn mặc áo hoa kia!

Đoàn Chính Thuần nói:

- Hiện giờ mình vận bộ tang chế nước da trắng như làm tăng thêm vẻ đẹp rất nhiều. Chiếc áo hoa có gì là đẹp?

Mã phu nhân nghe lọt tai, chúm môi nở một nụ cười, nói một giọng rất nhu mì:

- Lúc tôi còn nhỏ ấy mà, tưởng đến bộ áo hoa chẳng khó tương tư!

Đoàn Chính Thuần hỏi:

- Mình mơ tưởng bộ áo hoa cho đến năm mười tám tuổi phải không?

Mã phu nhân hai má ửng hồng nói:

- Đoàn lang ơi! Mình làm cho tôi đau khổ về bệnh tương tư!

Đoàn Chính Thuần nghe tiếng oanh thỏ thẻ mà ngậy ngát tâm hồn, dang tay ra định níu lấy

Mã phu nhân, nhưng vì rượu đã say mềm, chân tay mềm nhũn, giờ cánh tay lên rồi bắt lực đành hạ xuống cười nói:

Mình cứ bắt tôi uống rượu nhiều quá, bây giờ muốn... muốn... thì Tiểu Khang mình ơi! Rồi mấy năm sau mình mới được vận áo hoa, đi giày mới.

Mã phu nhân đáp:

- Mình trời cho được giàu sang ngay từ thuở tám bé thì biết đâu cái khổ sở của những kẻ cơ hàn. Hồi ấy, mình có biết tôi làm gì không? Tôi phải lấy một sợi dây đỏ để buộc tóc trên đầu, trong lòng lúc nào cũng ảm ức.

Ngừng một lát bà nói tiếp:

- Năm tôi lên bảy tuổi, tháng ngày vùng vạt đã mấy chốc đã hết. Gia gia tôi nuôi được con lợn đem ra chợ bán, bảo để mua áo mới đem về cho tôi. Mình thử tưởng tượng xem lúc đó tôi vui sướng biết là chừng nào! Gia gia tôi ra khỏi cửa chưa mấy chốc, tôi đã ra đường đứng ngóng, rồi lại về nhà ngồi đợi. Ngồi nhà một lúc lại chạy ra đường đón gia gia. Cái ngày hôm ấy sao mà nó dài thế, tôi nóng ruột mà phải chờ mãi đến lúc mặt trời gác núi, mới thấy gia gia tôi thùng thỉnh đang đi trên đường cái về nhà. Tôi ba chân bốn cẳng chạy ra đón.

Nàng buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Trời ơi! Tôi trông thấy gia gia mà phải hét hồn. Áo người cụt bên tay, mặt mũi sưng vếu lên. Vai đang chảy máu tươi ra không dứt. Rõ ràng là gia gia tôi đã bị người ta đánh. Tôi hỏi: "Áo của con đâu?"

Tiêu Phong nghe Mã phu nhân nói, sa sầm nét mặt nghe "Mụ này thật là bạc bẽo. Gia gia đã bị người ta đánh đến nỗi bị thế mà mụ tuyệt không một lời an ủi, chỉ nghĩ đến chuyện đòi áo hoa, khi đó mụ hãy còn nhỏ, nhưng không thể thế được."

Ông còn đang nghĩ, Mã phu nhân lại nói:

- Gia gia tôi lắc đầu sa nước mắt chớ không nói gì. Tôi nói. Gia gia có mua áo mới cho con không? Gia gia cầm tay tôi. Tiền bán lợn đã bị chủ nợ cướp mất rồi. Ta nợ tiền y, y tính lãi kép... Tôi thất vọng quá ngồi phịch xuống đất khóc âm lên, ngày tôi phải chăn lợn, nuôi nó từ nhỏ đến lớn với cái kỳ cực nhất là lúc bán đi sẽ được âm no áo mới, rút cục không vẫn không.

Tiêu Phong hỏi còn nhỏ ở với vợ chồng Kiều Tam Hòe bao nhiêu đau khổ. Nghĩa phụ ông là Kiều Tam Hòe bị tài chủ chưa có tiền trả, thường bị đánh đập ông đã từng. Bây giờ nghe Mã phu nhân kể lại sự tình lúc bà ta còn nhỏ, bất giác nghĩ đến phụ nghĩa mẫu thì lòng đau như cắt.

Bỗng nghe thấy Mã phu nhân kể tiếp:

- Gia gia tôi biểu: "Tiểu Khang con! Bắt đầu từ mai ta nuôi con lợn khác. Lần này đem bán nhất định mua cho con áo hoa. Tôi vẫn khóc lóc không nghe, nhưng không nghe thì cũng làm gì được. Còn không đầy một tháng lại hết năm. Tiểu cô nương với họ Trương ở kế bên may một bộ áo màu vàng hoa đỏ mới với quần màu lục hoa xanh. Tôi trông thấy tức quá, mắt đỏ ngầu, nhà làm bánh tét, tôi hờn không ăn."

Đoàn Chính Thuần cười nói:

- Khi đó tôi mà biết, nhất định tôi tặng cho mình một bộ áo mới.

Mã phu nhân nói:

- Tôi cũng chẳng hy vọng nhiều như thế. Hôm nay là ba mươi tết. Đến đêm tôi trần trọc không sao ngủ được, rón rén lặn mò sang nhà Trương bá bá. Người lớn hãy còn thức để đón tết, chưa ai ngủ. Trong nhà đèn nến sáng trưng, tôi thấy tiểu cô nương nằm ngủ trên giường, bên lò sưởi. Quần áo mới của cô đắp lên người. Lửa hồng chiếu vào trông lại càng đẹp. Tôi đứng ngẩn người mà nhìn hồi lâu rồi lén vào phòng, cầm bộ quần áo mới lên...

Đoàn Chính Thuần cười nói:

- Ăn cắp áo của người ta phải không? Trời ơi! Tôi tưởng cô Tiểu Khang của tôi chỉ biết ăn cắp chàng trai, té ra lại biết ăn cắp cả quần áo nữa.

Mã phu nhân đưa đẩy sóng tình, cười rất tươi nói:

Tôi không ăn cắp bộ quần áo mới đó đâu. Tôi cầm lại chỗ bàn có để đủ đồ dùng về việc may vá, lấy kéo cắt nát cái áo mới đó ra, còn cái quần thì tôi rọc ra thành nhiều mảnh khiến cho không tài nào vá lại được nữa.

Phu nhân thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Tôi cắt nát được bộ quần áo mới của Tiểu cô nương nhà họ Trương xong thì trong lòng vui thỏa vô cùng, có lẽ thỏa hơn là chính mình có quần áo mới.

Đoàn Chính Thuần nét mặt đang tươi cười, nghe nàng nói tới đó, dần dần biến đổi, ra chiều kém vui, ông nói:

- Tiểu Khang mình ơi! Đừng nói câu chuyện củ kỹ đó nữa. Chúng ta ngủ thôi!

Mã phu nhân nói:

- Không! Chả mấy khi được cùng mình xum họp vài ngày và từ nay trở đi, e rằng đời ta không còn dịp nào hội diện nữa. Tôi muốn nói chuyện với mình nhiều cho hả dạ.

Bà trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Đoàn lang ơi! Mình có biết tại sao tôi muốn kể lại câu chuyện này còn nhỏ với mình không?

Rồi trả lời:

- Tôi có ý cho mình hiểu rõ gan ruột tôi. Từ thuở nhỏ tôi đã có tật ghen tức như vậy đó. Tôi phải cái nét bất luận sự vật gì tôi đã ngày đêm ao ước mà không vào tay mình, lại để cho kẻ khác có được, thì bất cứ bằng cách này hay cách khác phải phá tan được sự vật đó mới nghe.

Phu nhân liếc mắt nhìn Đoàn Chính Thuần để dò ý tứ rồi nói:

- Còn bé dại thì dùng phương pháp cón con đó. Người một lớn, trí thông minh cũng mỗi ngày mỗi tiến bộ, mà phương pháp hành động càng tế nhị, càng huyền diệu hơn.

Đoàn Chính Thuần lắc đầu lia lịa nói:

- Mình ơi! Tôi không ưa nghe những câu chuyện ấy đâu.

Mã phu nhân tủm tỉm cười, rẽ mớ tóc trên đầu ra, tóc thả rũ thong xuống sau lưng mềm ruồi ruội. Bà cầm cái lược bằng ngọc dương, từ từ chải tóc rồi thốt nhiên quay lại nhìn Đoàn

Chính Thuần nở một nụ cười, một nụ cười rất quyến rũ. Bà nói:

- Đoàn lang ơi! Mình lại ôm tôi đi!

Giọng nói mới êm ái nào nùng làm sao?

Tần Hồng Miên cùng Nguyễn Tinh Trúc nằm lẫn bên ngoài tuy không nhìn thấy cảnh tượng trong nhà, nhưng nghe phu nhân mà lửa ghen bốc lên như đốt cháy tâm can.

Đoàn Chính Thuần cười ha hả, chống tay xuống giường ngồi lên chạy lại ôm lấy Mã phu nhân, nhưng say quá không dậy được, cười:

- Mới uống có bốn năm chung rượu mà đã say, Tiểu Khang mình ơi! Nhan sắc nguyệt then hoa nhường của mình làm cho người ta say mê say mê, thực say chẳng kém gì uống rượu nồng.

Trời ơi là trời!

Tiêu Phong nghe Đoàn Chính Thuần nói giật mình, mới uống có bốn, năm chung rượu đã say đến thế được Đoàn Chính Thuần đâu phải tầm thường, tửu lượng kém vậy thì thật là vô lý. Phải chăng có điều gì bí ẩn bên trong?

Bỗng lại thấy Mã phu nhân cười khanh khách nói:

- Đoàn lang! Mình lại đây mau! Tôi không còn chút khí lực nào nữa rồi! Mình... Mình lại bỗng tôi lên giường mới được.

Đoàn Chính Thuần lại gắng gượng một lần nữa mà vẫn không tài nào được, cười nói:

- Lạ quá mình ạ! Sao tôi cũng mất hết khí lực? Tôi nhìn thấy mình chẳng khác gì chuột trông thấy mèo, bủn rủn cả người.

Mã phu nhân cười nói:

- Đoàn lang ơi! Tôi không tin mình đâu, mới uống một tý rượu mà đã giả vờ say để dối người ta thì ai nghe được. Minh thử vận động nghị lực xem có được không nào?

Đoàn Chính Thuần vận công, đề khí, nhưng trong bụng trống rỗng như cối hư vô, chẳng thấy gì hết. Mười năm trời bồi dưỡng nội lực mà đột nhiên mất hết không còn sót lại mảy may chẳng hiểu nội lực đã thoát đi đâu hết tự bao giờ?

Đoàn Chính Thuần thấy vậy, rất đỗi hoang mang, biết là tình thế vô cùng nghiêm trọng rồi. Nhưng ông vốn người lịch duyệt gian hồ, từng là nguy hiểm, ngoài mặt vẫn không mảy may xúc động.

Ông cười nói:

- Với nội kình về "Nhất dương chi" cùng "Lục mạch Thần kiếm" ta say rồi chỉ biết giết người, chứ không ôm người bao giờ.

Tiêu Phong nghe câu này của Đoàn Chính Thuần nghĩ bụng Đoàn Chính Thuần tuy hiếu sắc nhưng vẫn giữ được bản lĩnh con người hào kiệt không đến nỗi u mê tăm tối. Y biết mình lâm vào tình trạng hiểm nghèo mà còn biết nói câu: "chỉ biết giết người chứ không biết ôm người!". Thực ra y chỉ có phép "Nhất dương chi" còn đến "Lục Mạch Thần Kiếm" thì chắc là chưa biết. Đúng là y hư trương lực lượng để hăm dọa.

Tiêu Phong đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Mã phu nhân những nhẽo:

- Ôi chao! Tôi nhưc đầu! Đoàn lang ơi! Hay là... hay là có kẻ bỏ thuốc mê vào rượu?

Đoàn Chính Thuần đang ngờ mình bị Mã Phu nhân, chợt nghe bà nói vậy, lại không ngờ bà ta nữa. Ông nhìn bà vậy :

- Tiêu Khang! Mình lại đây! Tôi nói để mình nghe.

Mã phu nhân làm bộ dạng cất bước lại gần Đoàn Chính Thuần người không nhúc nhích được, nằm gục xuống bàn, vẻ mặt như bông hoa đào, thở hổn hển hỏi:

- Đoàn lang ơi! Tôi không cất nổi chân rồi. Sao mình... hại tôi?

Đoàn Chính Thuần lắc đầu, dúng tay vào chung rượu trên bàn:

- Bị địch nhân ám toán rồi, ráng mà chân tỉnh!

Nhưng miệng ông giả vờ nói cứng:

- Mấy chén rượu độc này làm mê ta thế nào được?

Mã phu nhân viết lên bàn một câu hỏi:

- Có đúng thế không?

Đoàn Chính Thuần viết:

- Đừng tỏ ra khiếp nhược, và lên tiếng hỏi to:

- Tiểu Khang mình ơi! Hay mình có kẻ thù nào hạ nhục để hại tôi?

Tiêu Phong từ lúc thấy Đoàn Chính Thuần viết năm câu tỏ ra khiếp nhược! lẩm bẩm: "Hồng rồi." Ông nghĩ rằng Đoàn Chính Thuần là tay đao thủ nhưng hải còn thấy cơ so với bà. Rõ ràng là chính tay Mã phu nhân bỏ thuốc độc vào rượu y nói câu." .. chỉ biết giết người chứ không biết ôm người." Mụ sợ võ công họ Đoàn ghê gớm, giả vờ trúng độc để xem hư thực ra sao. Thế là y mắc bẫy mụ ngay.

Bỗng thấy Mã phu nhân tỏ vẻ lo lắng, lại viết lên một câu "Có thật mình hết nội lực rồi, không thể cự địch được nữa."

Ngoài miệng phu nhân nói:

- Đoàn lang ơi! Nếu mình hạ được quân gian tặc để ngó chúng ta thì hay lắm! Mình không cần dẫn đao gươm, cứ cho kẻ nào lớn mật có dám vào đây động thủ không?

Đoàn Chính Thuần viết:

- Chỉ mong thuốc mê chóng nhạt, địch đến chậm lại...

Ngoài miệng miệng ông đáp:

- Phải đó! Tôi đang cảm thấy tịch mạch đây, có kẻ nào vào cho mình tiêu khiển một lúc càng vui, tôi đang mong họ lắm! Tiểu Khang mình ơi! Mình có muốn coi tôi cách không điểm huyết chẳng?

Mã phu nhân cười nói:

- Tôi chưa được coi tuyệt nghệ đó bao giờ. Nếu nội lực mình đã mất hết thì thử ra thủ pháp cách không điểm huyết cho tôi coi sao! Mình dùng phép "Nhất dương chỉ" điểm thủng tám giấy dán cửa sổ kia xem có được không?

Đoàn Chính Thuần vừa khẽ chau mày vừa đưa mắt ra hiệu nói giằng giọng ồm ờ:

- Nội lực tôi mất sạch còn đâu? Không thể cách không điểm huyết được nữa rồi.

Đoạn ông thấp giọng:

- Bây giờ tôi thi triển thủ thuật, địch nhân nghe thấy thì sao? Chẳng chả có ý tứ gì hết!

Mã phu nhân càng giục gấp:

- Minh động thủ đi! Cứ động thủ đi! Minh chỉ điem cho mảnh giấy kia thủng ra một lỗ là địch nhân bỏ vía phải chuồn cho sớm. Minh còn chờ để địch nhân tỏ tường thực hư thì hỏng bét đấy!

Đoàn Chính Thuần chột dạ nghĩ thầm:

- Trước này nàng thông minh lanh lợi như thế, sao lúc này lại có ý làm ngơ ngẩn?

Ông còn đang suy nghĩ, bỗng thấy Mã phu nhân nhỏ nhẹ nói:

- Đoàn lang ơi! Minh trúng phải thứ "Thập hương mê hồn tán" thật vô cùng. Dù mình còn có bản lãnh nghiêng trời cũng mất hết nội tạng. Nếu mình còn có thể cách không điem huyết được, thì thử cố sức thử vào mảnh ván cửa kia, nếu thủng được thì tuyệt lắm!

Đoàn Chính Thuần thất thanh hỏi:

- Tôi trúng phải thứ "Thập hương mê hồn tán" cực độc đó ư?

Mã phu nhân cười đáp:

- Minh... mình có biết đâu? Tôi rót rượu cho mình, bỏ thuốc kịch độc đó rót vào hồ rượu mới chết chứ!

Đoàn Chính Thuần gượng cười nói:

- À ra thế đấy! Nếu như vậy thì không cần.

Bây giờ ông mới hiểu rõ, biết mình bị Mã phu nhân kèm mình lại phát câu quát mắng cũng chẳng ích gì. Ông vờ phớt không có chuyện gì, cố giữ tâm thần cho bình tĩnh để ứng phó cục diện nguy hiểm này.

Ông lại nghĩ:

- Nàng đối với mình vốn có một mối tình hãn cũng không có ý sát hại mình đâu. Đây chắc là nàng không muốn cho mình về nước nữa, ở lại đây với nàng vĩnh viễn đó thôi, nếu trở về Đại Lý cũng phải đưa nàng đi theo, kết đôi vợ chồng danh chính ngôn thuận, thế thì nàng si tình với mình, dù nàng quá tệ cũng không phải vì nàng có lòng đen tối.

Mã phu nhân lại hỏi:

- Bây giờ mình có chịu cùng tôi kết nghĩa phu thê cho rằng long đầu bạc không?

Đoàn Chính Thuần đáp:

- Mình thật tệ hại quá! Thôi, tôi chịu đầu hàng với mình theo tôi về nước Đại Lý. Tôi lấy mình vào hàng trác Trần Nam Vương.

Tần Hồng Miên cùng Nguyễn Tinh Trúc nghe tức chết ngấm ngấm Đoàn Chính Thuần.

- Con tiện nhân này ra tuồng gì đâu? Sao chàng không cự, mà lại chịu nó.

Hai bà đang uất ức, bỗng nghe Mã phu nhân nói:

- Đoàn lang! Nãy tôi đã hỏi mình liệu chừng nào mình sau này, thì mình nói tại nước Đại Lý nhiều Lam khí, khí hậu thấp nhiệt, tôi qua đó chỉ tổ sinh bệnh. Bây giờ bức bách mình mới chịu, chứ bản tâm mình đối với tôi có tình nghĩa.